

STEFANI
GARBER

Karaval

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Stephanie Garber
CARAVAL

Copyright © 2017 by Stephanie Garber
Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Mami i tati,
koji su me naučili
bezuslovnoj ljubavi*

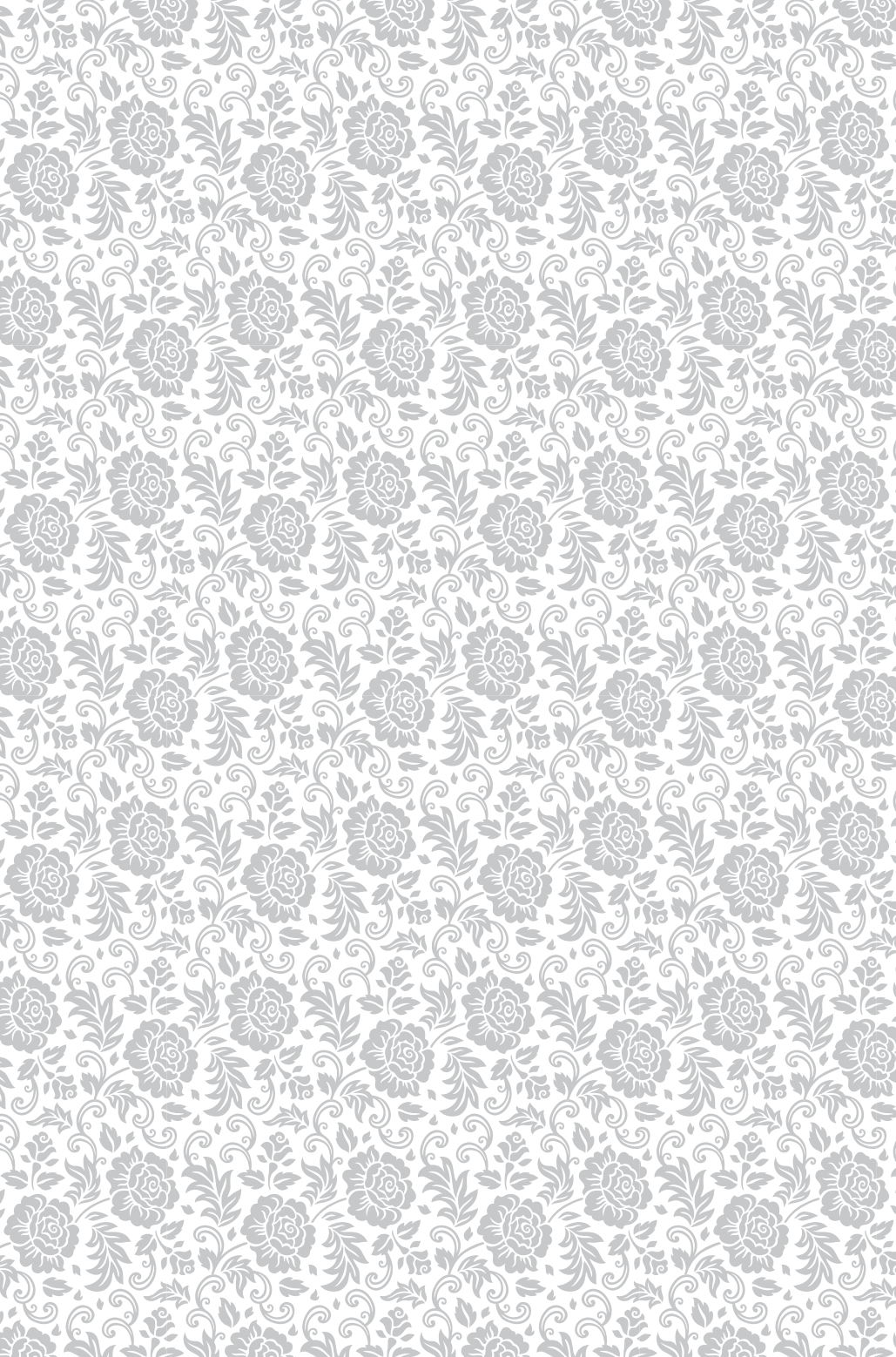

LA SERPIJENTE

STAKLENA TAVERNA

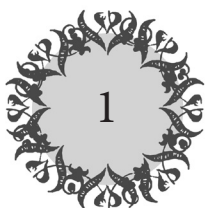
KARAVAN

OSTRVO
TRIZDA

Trebalo je sedam godina da se napiše valjano pismo.

Godina 50. dinastije Elantajn

Dragi gospodine gospodaru Karavala,

*Zovem se Skarlet, ali pišem ovo pismo
zbog svoje sestre Donatele. Uskoro će joj
rođendan i mnogo bi volela da vidi vas
i vaše neverovatne karavalske izvođače.
Rođendan joj je trideset sedmog dana
sezona rasta i bio bi joj najlepší dosad
ako biste došli.*

S mnogo nade,

skarlet s Pokorenog ostrva Trizda

Godina 51. dinastije Elantajn

Dragi gospodine gospodaru Karavala,

Ponovo skarlet. Jeste li primili moje prethodno pismo? Moja sestra tvrdi da je ove godine prestara da slavi rođendan, ali mislim da je samo uzrujana što niste došli na Trizdu. Ove sezone rasta će napuniti deset godina, a ja jedanaest. Ona to ne priznaje, ali i dalje bi mnogo volela da vidi vas i vaše čudesne karavalske izvođače.

S mnogo nade,

skarlet s Pokorenog ostrva Trizda

Godina 52. dinastije Elantajn

Dragi gospodaru Karavala Legendo,

Izvinjavam se što u prethodnim pismima nisam pravilno napisala vaše ime. Nadam se da to nije razlog što niste došli na Trizdu. Rođendan moje mlađe sestre nije jedini razlog što sam želela da dovedete svoje neverovatne karavalske izvođače ovamo – i sama bih volela da ih vidim.

Izvinjavam se što je pismo kratko, ali moj otac će se naljutiti ako me uhvati kako vam pišem.

S mnogo nade,

skarlet s Pokorenog ostrva Trizda

Godina 52. dinastije Elantajn

*Dragi gospodaru Karavala Legendo,
Upravo sam čula vesti i želim da izrazim
saučešće. Iako još niste došli na Trizdu
niti odgovorili i na jedno moje pismo,
znam da niste ubica. Mnogo mi je žao
što neko vreme nećete nikuda putovati.*

*Srdačan pozdrav,
Skarlet s Pokorenog ostrva Trizda*

Godina 55. dinastije Elantajn

Dragi gospodaru Legendo,

Sećate li me se, Skarlet s Pokorenog ostrva Trizda? Prošlo je nekoliko godina otkako vam nisam pisala. Čula sam da ste ponovo počeli da igrate sa svojim izvođačima. Sestra mi je rekla da nikad dvaput ne putujete na isto mesto, ali mnogo toga se promenilo od vaše poslednje posete pre pedeset godina i zaista ne verujem da bi iko želeo da vidi vaše izvođenje više od mene.

*S mnogo nade,
skarlet*

Godina 56. dinastije Elantajn

Dragi gospodaru Legendo,

Čula sam da ste prošle godine posetili prestonicu Južnog carstva i promenili boju neba. Je li to istina? Pokušala sam da odem tamo sa sestrom, ali ne smemo da napuštamo Trizdu. Nekad verujem da nikad neću otići dalje od Pokorenih ostrva. Nagadam da sam zato toliko želela da dodete ovamo sa svojim izvođačima. Verovatno vas uzalud ponovo pitam, ali nadam se da ćete razmisliti o dolasku.

S mnogo nade,

skarlet s Pokorenog ostrva Trizda

Godina 57. dinastije Elantajn

Dragi gospodaru Legendo,

*Ovo je moje poslednje pismo. Uskoro
ću se udati. Tako da je verovatno naj-
bolje da vi i vaši izvođači ove godine ne
dođete na Trizdu.*

skarlet Dragna

Godina 57. dinastije Elantajn

*Draga Skarlet Dagna
sa Pokorenog ostrva Trizda,*

*Čestitam na predstojećem venčanju. Žao mi je
što ne mogu dovesti svoje izvođače na Trizdu.
Ove godine nećemo putovati. Odsad će u
našim igrama moći da se učestvuju samo uz
pozivnicu, ali voleo bih da nam se pridružite
zajedno s verenikom ako nađete načina da
otputujete s vašeg ostrva.*

*Molim vas da prihvatite priloženo kao
poklon.*

Iz pera gospodara Karavala Legende

Skarletina osećanja blistala su jačim bojama nego inače. Usplamtelom crvenom gorućeg uglja. Poletnom zelenom novih vlati trave. Ustreptalom žutom lepeta ptičjih krila.

Konačno joj je odgovorio.

Pročitala je pismo. Pa još jednom. I još jednom. Upijala je pogledom svaki oštar potez mastilom, svaku voštanu krivinu srebrnog grba gospodara Karavala – suzu u zvezdi koja se nalazi unutar sunca. Isti pečat nalazio se na listovima hartije.

Ovo nije šala.

„Donatela!“ Skarlet se sjurila stepenicama u skladište za burad, tražeći sestru. Zapahnuo ju je poznati miris melase i hrastovine, ali nije bilo ni traga ugursuzu od njene sestre.

„Tela, gde si?“ Uljane lampe bacale su ćilibarski sjaj na boce ruma i nekoliko tek napunjenih drvenih burića. Skarlet je čula jecaj, a potom i otežano disanje. Posle poslednjeg okršaja s njihovim ocem, Tela je verovatno previše popila i sigurno zaspala na podu. „Dona...“

Zagrcnula se dok je izgovarala sestrino ime.

„Zdravo, Skar.“

Tela joj se radosno osmehnula, otkrivši bele zube i natečene usne. Uvojci boje meda bili su joj raščupani, a marama joj je pala na pod. Međutim, Skarlet je zamucala pri pogledu na mladog mornara koji je držao Telu oko struka. „Jesam li prekinula nešto?“

„Ništa što ne možemo ponovo započeti“, odgovorio je mornar pevljivim naglaskom Južnog carstva, mnogo milozvučnijim od grubih jezika Srednjeg carstva na koje je Skarlet navikla.

Tela se zakikotala, ali bar je bila toliko pristojna da malice pocrveni. „Skar, poznaješ Džulijana, zar ne?“

„Drago mi je što te vidim, Skarlet.“ Džulijan se osmehnuo hladnjikavo i zavodljivo kao parče hlada za vreme vruće sezone.

Skarlet je znala da bi bilo učtivo odgovoriti kako je i njoj drago što ga vidi. Ali u glavi su joj bile samo njegove šake koje su i dalje obavijale Telu oko struka i igrale se trakama na njenom korsetu kao da je ona paket koji jedva čeka da odmota.

Džulijan je na ostrvu Trizda tek jedan mesec. Kad se šepureći iskrcao s broda, visok, lep i zlatastobronzanog tena, zapao je za oko gotovo svim ženama. Čak je nakratko zaludeo i Skarlet, ali znala je da nije pametno da ga dugo gleda.

„Tela, imaš li nešto protiv da te ukradem na trenutak?“ Skarlet je uljudno klimnula glavom Džulijanu, ali čim su odmakle dovoljno da ih ne čuje, pitala je: „Šta to radiš?“

„Skar, udaješ se. Čovek bi pomislio da znaš šta se dešava između muškarca i žene.“ Tela je šaljivo munula sestru u rame.

„Ne govorim o tome. Znaš šta će se desiti ako te otac uhvati.“

„Zbog toga ću se postarati da me ne uhvati.“

„Molim te, uozbilji se“, opomenu je Skarlet.

„Ozbiljna sam. Ako nas otac uhvati, samo ću naći načina da svalim krivicu na tebe.“ Tela se vragolasto osmehnula. „Ali ne verujem da si sišla da bi razgovarala o tome.“ Pogled joj je pao na pismo u Skarletinoj šaci.

Slabi sjaj svetiljke osvetlio je ivice hartije koje su svetlucale poput zlata, boje magije, želja i obećanja onoga što će doći. Adresa na koverti bleštala je istim sjajem.

Gospođica Skarlet Dragna

Ispovedaonica

Trizda

Pokorena ostrva Srednjeg carstva

Tela se pomno zagledala u blistava slova. Skarletina sestra je uvek volela lepe stvari, poput mladića koji ju je i dalje čekao iza buradi. Kad Skarlet zagubi nešto lepo, često pro-nađe nestali predmet u sobi mlađe sestre.

Međutim, Tela nije posegnula za porukom. Ruke su joj ostale pored bokova kao da ne želi nikakve veze s pismom. „Je li to novo pismo od grofa?“ Promrsila je titulu kao da je reč o samom đavolu.

Skarlet je pomislila da ustane u verenikovu odbranu, ali njena sestra je već jasno pokazala šta misli o veridbi. Nije važno što su ugovoreni brakovi prilično uobičajeni širom Srednjeg carstva ili što grof već mesecima šalje veoma lepa pisma, Tela odbija da shvati kako Skarlet može da se uda za nekoga koga nikad nije videla. Ali brak s čovekom koga nikad nije videla mnogo manje plaši Skarlet od pomisli na ostanak na Trizdi.

„Pa“, navali Tela, „hoćeš li mi reći šta je to?“

„Nije od grofa“, odgovorila je Skarlet tiho kako je sestrin mornar ne bi čuo, „već od gospodara Karavala.“

„Odgovorio ti je?“ Tela je otela pismo. „Božjih mu zuba!“

„Ššš!“ Skarlet odgurnu sestru prema buradima. „Mogao bi neko da te čuje.“

„Zar sad ne smem ni da se radujem?“ Tela je izvadila tri lista hartije iz koverta. Svetlost lampe obasjala je vodene žigove. Načas su blesnuli zlatnim sjajem kao ivice pisma, pa poprimili zlokobnu nijansu krvavocrvene.

„Vidiš li to?“ Tela je zinula kad su se nizovi srebrnih slova pojavili na stranici i polako poigravajući oblikovali reči: *Ulaznica: Donatela Dragna s Pokorenih ostrva.*

Skarletino ime stajalo je na drugoj ulaznici.

Na trećoj su bile samo reči *Ulaznica za jednog*. Kao i na ostalim, to je pisalo iznad imena ostrva za koje nikad nije čula: *Los Suenjos*.

Skarlet je nagađala da je ulaznica bez imena namenjena njenom vereniku i na trenutak je pomislila kako bi bilo romantično doživeti Karaval s njim kad se venčaju.

„O, vidi, ima još!“ ciknula je Tela kad su se novi redovi slova pojavili na ulaznicama.

Može se iskoristiti jednom kako bi se ušlo u Karaval.

Glavne kapije zatvaraju se u ponoć trinaestog dana sezone rasta godine 57. dinastije Elantajn. Svi koji stignu posle toga neće moći da učestvuju u igri niti da osvoje ovogodišnju nagradu – jednu želju.

„To je za samo tri dana“, rekla je Skarlet. Jarke boje koje je maločas osetila ustupile su mesto uobičajenim tupim nijansama sivog razočaranja. Trebalo je da bude pametnija umesto da čak i na trenutak pomisli kako bi mogla da ode. Da je Karaval za tri meseca ili bar tri nedelje – *bilo kad* posle njenog venčanja, možda bi i mogla. Otac drži datum venčanja u tajnosti, ali zna da neće biti u roku od tri dana. Odlazak pre toga je nemoguć – i previše opasan.

„Ali pogledaj ovogodišnju nagradu“, kaza Tela. „Želja.“

„Mislila sam da ne veruješ u želje.“

„A ja sam mislila da ćeš biti srećnija zbog ovoga“, odvrtila je Tela. „Znaš li da bi mnogi ubili kako bi se domogli ovoga?“

„Zar si propustila onaj deo da bismo morale da odemo s ostrva?“ Koliko god Skarlet žudela da ode u Karaval, venčanje joj je važnije. „Verovatno bismo morale da krenemo sutra kako bismo stigle za tri dana.“

„Zašto misliš da sam ovako uzbuđena?“ Sjaj u Telinim očima blesnu jače; kad je srećna, svet postaje svetlucav i Skarlet tad želi da sija zajedno s njom i pristane na sve što njena sestra poželi. Međutim, vrlo dobro zna koliko je nesigurno nadati se nečemu neuhvatljivom kao što je želja.

Skarlet je odgovorila grubim glasom, mrzeći sebe što guši sestrinu radost, ali bolje je da ona to učini nego neko ko bi je mnogo više povredio. „Jesi li pila rum? Zar si zaboravila šta je otac uradio kad smo poslednji put pokušale da napustimo Trizdu?“

Tela se lecnu. Na trenutak je izgledala kao krhka cura, iako se svim silama trudi da ne deluje tako. A onda joj se izraz lica jednako brzo promenio. Izvila je ružičaste usne i od slomljene devojke postala nesalomiva. „To je bilo pre dve godine; sad smo pametnije.“

„Ali imamo i više da izgubimo“, odbrusi Skarlet.

Lako je Teli da se ne obazire na ono što se desilo kad su prvi put pokušale da odu na Karaval. Skarlet nije sestri ispričala sve što je njihov otac učinio u znak odmazde; nije htela da Tela živi u tolikom strahu, da se stalno osvrće preko ramena, da zna kako postoje gore stvari od uobičajenih očevih kazni.

„Nemoj mi reći da si takva zato što se bojiš da će to uticati na tvoje venčanje.“ Tela je čvršće stegla ulaznice.

„Prestani.“ Skarlet joj je otela ulaznice. „Izgužvaćeš ivice.“

„A ti izbegavaš da odgovoriš na pitanje, Skarlet. Je li reč o tvom venčanju?“

„Naravno da nije, već o tome što ne možemo sutra otići s ostrva. Čak i ne znamo gde je to mesto. Nikad nisam čula za Los Suenjos, ali znam da nije jedno od Pokorenih ostrva.“

„Ja znam gde je.“ Džulijan iskorači iza buradi s rumom. Njegov osmeh je poručivao da se neće izviniti što je slušao njihov razgovor.

„Ovo nema veze s tobom.“ Skarlet odmahnu rukom kao da ga otpušta.

Džulijan ju je čudno pogledao, kao da ga nikad nijedna devojka nije odbila. „Samo pokušavam da pomognem. Nikad nisi čula za to ostrvo zato što ono nije deo Srednjeg carstva. Njime ne vlada nijedno od pet carstava. Los Suenjos je Legendino privatno ostrvo. Udaljeno je samo dva dana odavde i, ako hoćete da odete tamo, mogu vas prokrijumčariti mojim brodom. To će imati cenu.“ Džulijan je odmerio treću ulaznicu. Svetlosmeđe oči bile su mu natkriljene gustim trepavicama, savršene da ubede devojke da zadignu suknju i rašire ruke.

Teline reči o ljudima koji bi ubili da se domognu ulaznica odjeknule su u Skarletinoj glavi. Jeste da Džulijan ima lepo lice, ali ima i naglasak Južnog carstva, a svi znaju da tamo vlada bezakonje.

„Ne“, odgovori Skarlet. „Biće preopasno ako nas uhvate.“

„Sve što radimo je opasno. Upašćemo u nevolju i ako nas uhvate ovde s jednim dečkom“, odvrtila je Tela.

Džulijan je izgledao uvređeno što ga je nazvala dečakom, ali Tela je nastavila pre nego što je stigao da se usprotivi. „Ništa što uradimo nije bezbedno. Ali zbog ovoga se вреди izložiti opasnosti. Celog života si čekala na to. Poželela bi

želju kad god vidiš zvezdu padalicu, a kad god neki brod uplovi u luku, pomolila bi se da je to onaj magični s tajanstvenim Karavalovim izvođačima. Želiš to više i od mene.“

Šta god da si čula o Karavalu, ne može se meriti sa stvarnošću. To je više od igre ili priredbe – nešto najbliže magiji na ovom svetu. Bakine reči odzvanjale su u Skarletinoj glavi dok je gledala ulaznice. Priče o Karavalu koje je obožavala kao mala nikad nisu delovale stvarno kao sad. Skarlet je uvek viđala odbleske boja u vezi s njenim najburnijim osećanjima i načas je u njoj zaplamtela zlatna žudnja. Na trenutak je dozvolila sebi da zamisli kako bi bilo kad bi otišla na Legendino privatno ostrvo, učestvovala u igri i osvojila želju. Sloboda. Izbor. Čuda. Magija.

Prelepa i besmislena fantazija.

Najbolje je da tako i ostane. Želje su stvarne koliko i jednorozzi. Kao mlađa, Skarlet je verovala u nanine priče o Karavalovoj magiji, ali kako je odrastala, ostavljala je bajke za sobom. Nikad nije videla nijedan dokaz o postojanju magije. Sad joj izgleda mnogo verovatnije da su nanine priče bile preterivanja jedne starice.

Skarlet je jednim delom i dalje silno želela da iskusi karavalsku raskoš, ali bila je svesna da ne sme verovati kako će joj njegova magija promeniti život. Jedini čovek koji može pružiti Skarlet i njenoj sestri novi život jeste njen verenik, grof.

Pošto ulaznice više nisu bile blizu svetiljke, slova su iščezla i hartija je ponovo izgledala gotovo obično. „Tela, ne možemo. Previše je opasno. Ako pokušamo da odemo s ostrva...“, začutala je kad su stepenice što vode u skladište buradi zaškripale. Sledio je teški bat čizama. Bar tri para čizama.

Skarlet je preplašeno pogledala sestru.

Tela je opsovala i brzo dala znak Džulijanu da se sakrije.

„Nemoj se kriti zbog mene.“ Upravnik Dragna je sišao. Reski zadah njegovog izdašno neparfimisano odela narušio je teške mirise skladišta.

Skarlet je brzo gurnula pismo u džep haljine.

Trojica stražara pratila su njenog oca u stopu.

„Mislim da se nismo upoznali.“ Ne obraćajući pažnju na kćerke, upravnik Dragna pružio je Džulijanu ruku. Nosio je rukavice boje šljive, nijanse tamnih modrica i moći.

Ali bar ih još nije skinuo. Oličenje uglađenosti, upravnik Dragna voli da se oblači besprekorno – crni smoking i ljubičasti prsluk na pruge. Ima četrdeset pet godina, ali ne dozvoljava da mu telo postane dežmekasto kao drugim muškarcima. Prati najnoviju modu i uredno vezuje plavu kosu crnom trakom na potiljku kako bi istakao lepo oblikovane obrve i tamnoplavu bradicu.

Džulijan je viši od njega, ali upravnik ga je ipak gledao s visine. Skarlet je videla da njen otac odmerava mornarevu smeđu jaknu sa zakrpama i široke pantalone ugurane u iznošene čizme do kolena.

Džulijan je bez oklevanja golom šakom prihvatio upravničku, što mnogo govori o njegovom samopouzdanju. „Drago mi je što smo se upoznali, gospodine. Džulijan Marero.“

„Upravnik Marčelo Dragna.“ Muškarci su se rukovali. Tad je Džulijan pokušao da povuče ruku, ali upravnik ju je čvrsto držao. „Džulijane, ti sigurno nisi s ovog ostrva, zar ne?“

Džulijan jeste oklevao ovog puta. „Nisam, gospodine. Ja sam mornar, prvi oficir na *El Beso Dorado*.“

„Dakle, samo si u prolazu.“ Upravnik se osmehnuo. „Volimo mornare, oni pospešuju naš promet. Ljudi su spremni da lepo plate kako bi se usidrili ovde i trošili novac dok su tu. A sad mi reci šta misliš o mom rumu.“ Slobodnom

rukom je mahnuo prema buradima. „Pretpostavljam da si sišao ovamo da bi probao rum?“

Pošto Džulijan nije odmah odgovorio, upravnik je nava-
lio. „Zar ti se nije dopao?“

„Ne, gospodine. Hoću reći, jeste, gospodine“, ispravio se
Džulijan. „Sve što sam probao je veoma dobro.“

„Uključujući moje kćerke?“

Skarlet se ukočila.

„Po tvom dahu znam da nisi pio moj rum“, nastavio je
upravnik Dragna. „A znam da ovde niste igrali karte niti se
molili. Zato mi kaži koju si kćerku probao?“

„O, ne, gospodine. Pogrešno ste protumačili.“ Džulijan je
odmahnuo glavom, iskolačivši oči kao da nikad ne bi uradio
nešto tako nečasno.

„Skarlet“, umešala se Tela. „Sišla sam i uhvatila ih na delu.“

Ne. Skarlet je u sebi opsovala budalastu sestru. „Oče, ona
laže. Tela je bila s njim, a ne ja. Ja sam njih uhvatila na delu.“

Tela je pocrvenela. „Skarlet, nemoj da lažeš. Samo ćeš
pogoršati stvar.“

„Ne lažem! Oče, to je bila Tela. Zar stvarno misliš da bih
uradila tako nešto samo nekoliko nedelja pre venčanja?“

„Oče, ne slušaj je“, prekinula ju je Tela. „Čula sam da
šapuće kako misli da će joj to pomoći da smiri živce pre
venčanja.“

„To je još jedna laž...“

„Dosta...“ Upravnik se okrenuo prema Džulijanu, čiju je
smeđu šaku i dalje čvrsto stezao naparfirmisanom rukavicom
boje šljive. „Moje kćerke imaju ružnu naviku da budu nei-
skrene, ali siguran sam da ćeš ti biti spremniji za saradnju.
Kaži mi, mladiću, s kojom si mojom kćerkom bio ovde?“

„Mislim da je neka greška...“

„Ja ne grešim“, prekinuo ga je upravnik Dragna. „Pružiću ti još jednu priliku da mi kažeš istinu, inače...“ Njegovi stražari istupiše.

Džulijan brzo pogleda Telu.

Ona je brzo odmahнула glavom i usnama bezglasno oblikovala ime: *Skarlet*.

Skarlet je pokušala da privuče Džulijanovu pažnju ne bi li mu rekla da greši, ali videla je rešenost na mornarevom licu i pre nego što je odgovorio. „Skarlet.“

Brzopleti momak. Nesumnjivo je mislio da Teli čini uslugu, a zapravo je uradio suprotno.

Upravnik je pustio Džulijanovu ruku pa skinuo napar-fimisane rukavice boje šljive. „Upozorio sam te“, rekao je starijoj kćerki. „Znaš šta se dešava kad si neposlušna.“

„Oče, molim te, to je bio samo ovlaštan poljubac.“ Skarlet je pokušala da stane ispred Tele, ali jedan stražar ju je povukao prema buradima. Grubo ju je uhvatio za laktove i stegao ih iza nje dok se borila ne bi li zaštitila sestru. Neće Skarlet biti kažnjena zbog ovog prestupa. Kad god je jedna sestra neposlušna, upravnik Dragna je kazni time što drugoj uradi nešto strašno.

Upravnik na desnoj šaci nosi dva velika prstena, četvrtasti ametist i šiljati ljubičasti dijamant. Okrenuo je oba na prstima, zamahnuo rukom i ošamario Telu.

„Nemoj! Ja sam kriva!“, vrisnu Skarlet, iako je dobro znala da ne treba da pravi takvu grešku.

Otac je još jednom ošamario Telu. „Ovo je za laganje“, rekao je. Drugi udarac je bio jači i oborio je Telu na kolena. Crveni potoci slili su joj se niz obraz.

Zadovoljan, upravnik Dragna odstupi. Obrisa o prsluk jednog stražara. Potom se okrenuo prema

Skarlet. Činilo joj se da je porastao, a da se ona smanjila. Ništa je ne boli toliko kao kad otac povređuje njenu sestru. „Nemoj me ponovo razočarati.“

„Izvini, oče. Napravila sam glupu grešku.“ To je nešto najtačnije što je rekla celog jutra. Jeste da Džulijan nije *probao* nju, ali ponovo nije uspela da zaštiti sestru. „Neće se ponoviti.“

„Nadam se da tako misliš.“ Upravnik je ponovo stavio rukavice pa zavukao prste u smoking i izvadio presavijeno pismo. „Verovatno ne bi trebalo da ti dam ovo, ali možda će te podsetiti na sve što možeš da izgubiš. Tvoje venčanje je za deset dana, krajem sledeće nedelje, dvadesetog. Ako se bilo šta ispreči, tvojoj sestri neće krvariti samo lice.“